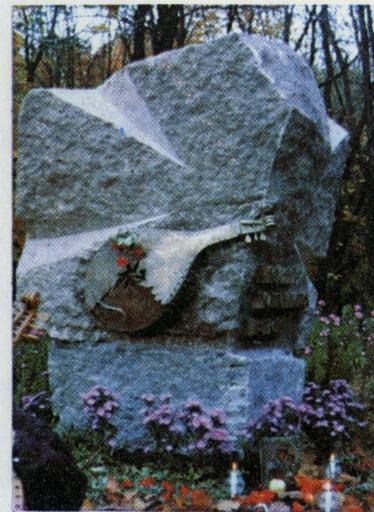

До 120-річчя
Гната
Хоткевича

**Перший
Всеукраїнський
огляд
автентичного
виконавства
на традиційних
кобзарських
інструментах**

грудень, 1997

Харків

Управління культури і мистецтв
Харківської обласної держадміністрації
Харківський інститут мистецтв імені І.Котляревського
Державно-громадський благодійний фонд
національно-культурних ініціатив імені Гната Хоткевича
Харківський літературний музей
Міжнародний фонд „Відродження“
Асоціація захисту історичного середовища
Спілка Української Молоді Харківщини

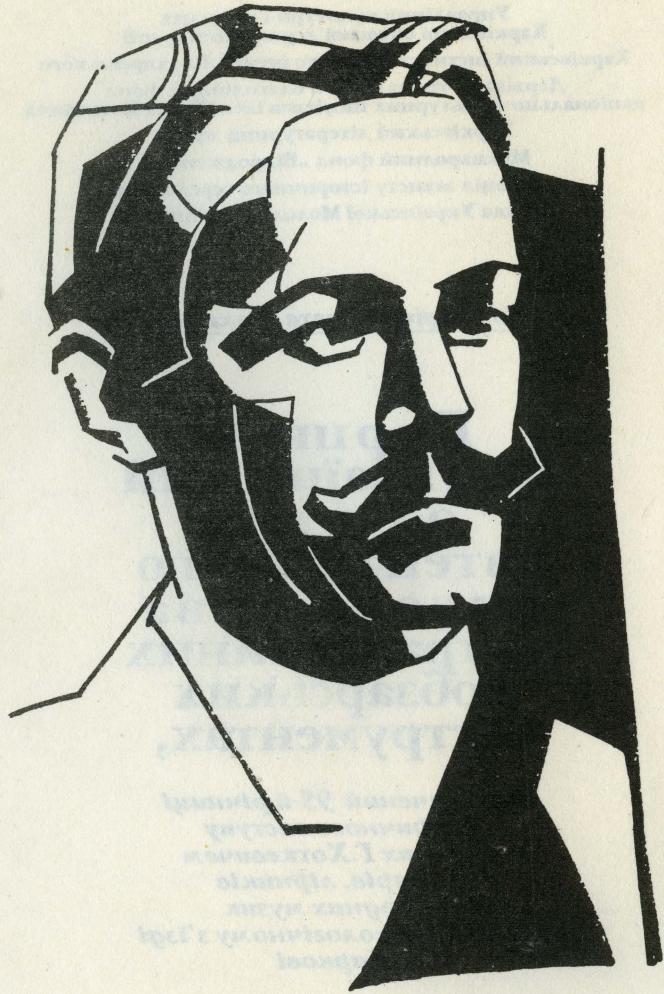
До 120-річчя Гната Хоткевича

**Перший
Всеукраїнський
огляд
автентичного
виконавства
на традиційних
кобзарських
інструментах,**

*присвячений 95-й річниці
історичного виступу
зібраних Г.Хоткевичем
кобзарів, лірників
і народних музик
на XII Археологічному з'їзді
у Харкові*

Грудень 1997

Харків

Гнат Хоткевич

Худ. Валерій Бондар, 1997 р.

Переднє слово

95 років тому за ініціативою молодого інженера Гната Хоткевича, більше відомого тоді як літератора і хвацького бандуриста, до Харкова на XII Археологічний з'їзд було зібрано групу сліпих народних співців - кобзарів і лірників. Вперше „на високому рівні“ демонструвалося мистецтво автентичного кобзарське виконавства, яке до того не викликало особливої уваги науковців. Успіх концерту традиційних співців був настільки приголомшивим, а резонанс серед громадськості настільки сильним, що мав чи не визначальне значення у спонуканні молодої української інтелігенції до захоплення кобзарськими інструментами.

Під впливом національної романтики старовинна бандура на хвилі самоусвідомлення і самоутвердження української спільноти поч. ХХ-го ст. швидко підноситься до рівня символу національного відродження. Феномен цього часу полягав у тому, що і традиційне кобзарство, і світське бандурництво існували тоді, як і в давнину, ще природно й незалежно одне від одного.

Після встановлення на Україні більшовицького режиму ситуація докорінно змінилася. Фізично винищуючи автентичних сліпих співців, як „*класово-ворожої*“ і „*віджилої гілки української культури*“, режим у той же час під гаслами „*революційної перебудови кобзарського мистецтва*“ стимулював аматорський бандурницький рух і розвиток нових, синтетичних його форм (капели, ансамблі бандурристів, тощо), для яких створював якісно новий, мало подібний до „старосвітського“ тип „*революційного*“ інструмента. Істотних змін зазнав, відповідно, і традиційний репертуар (спочатку під приводом його „неактуальності“, а згодом – „контрреволюційності“). Несвідоме та інспіроване підмінення понять призвело до поступового ототожнення різних, але еволюційно паралельних явищ: традиційного кобзарства і світського бандурництва.

Посилуючи і вдало використовуючи цю плутанину, вдалося за порівняно короткий час у громадській опінії вихолосити й збаналізувати самі поняття кобзарства, кобзарських інструментів, і, власне, народних співців. Коли мистецтво „*ревкобзи*“ „увійшло в моду“ і стало

кон'юнктурним зі створеною йому пресою ілюзією перспективності (30-ті рр.), а традиційне кобзарство було фізично винищено і сприймалося вже як „рудимент епохи“, для режиму настав час покінчити й з патріотично налаштованими аматорами „новітнього бандурництва“.... Свідчення тому - десятки репресованих визначних його подвижників...

Отже, коли мова йде про відродження традиційного кобзарського виконавства у наш час, маймо на увазі хибність виробленого у 20-30-ті роки і, на жаль, дотепер ще усталеного стереотипу дещо збоченого, послідовно неглибокого розуміння кобзарства і кобзарського мистецтва, на укоко розрізняючи поняття: „кобзарство“ і „бандурництво“. У перше поняття й досі вкладається, окрім звужено-„фольклористичного“ або суто виконавського чи музикознавчого, ще й гіперіdealізовано-патріотичний зміст. Некоректність визначення кобзарства тільки як „мистецтва гри на бандурі“, сприйняття народних співців виключно як етнографічної „тубільної екзотичності“ чи, навпаки, як патетичних „будителів народного духу“, стає очевидною при уважному вивченні фольклорних та літературних джерел.

Поняття „кобзарство“ сприймається багато ширше і, передусім, - як окреме явище традиційної народної культури, з комплексом сталих філософсько-світоглядових, мистецьких та раціонально-практичних надбань, що реалізовувалися у характерному трипі життя співців. Відмежовані від мирського життя внаслідок свого фізичного стану (незрячості) найнижчим суспільним (жебрацьким) щаблем, народні співці витворили культуру, повною мірою ще небагненої глибини і значимості.

Своєрідність і відчутна дієвість впливу традиційного кобзарського мистецтва - у м'якому, ненав'язливому коригуванні системи духово-моральної саморегуляції національного організму, що врешті-решт споконвіку стимулювало імунний спротив нації до зовнішніх руйнівних впливів.

Під „бандурництвом“ розуміється один з різновидів народного світського музикування, дещо еволюційно змінена форма якого збереглася досьогодні.

На відміну від кобзарства, бандурництво, залишаючись лише *мистецтвом співогри*, не зобов'язувало до сприйняття філософсько-світоглядового комплексу, притаманного кобзарсько-лірницькому станові, й існувало (в аматорській чи професійній формі) хоч і паралельно, але завжди окремо. Характерною ознакою цього є також час загального розповсюдження кобзи та бандури серед різних верств українського суспільства першої половини XVIII ст. Незважаючи на те, що кобзарські інструменти широко використовувалися для задоволення мистецького попиту селян, міщан, козаків і вищих верств, *нікому* з „мирських аматорів“, як свідчать літературні джерела, *й на думку не спадало називатися кобзарями*, чи ототожнювати себе з ними. Причину цього, очевидно, слід шукати не стільки у суто зовнішніх відмінностях (калицтво, жебрацтво), скільки (глибше) - у різниці світосприйняття світського бандуриста і незрячого кобзаря.

Історично склалося так, що кобзарську традиційну школу, практично винищенну в 20-30-ті роки, відтворено вже зрячими митцями, що опанували мистецтво і світоглядово-філософські надбання кобзарства безпосередньо. від окремих автентичних співців, яким пощастило вижити. Це, насамперед, Школа п.Георгія Ткаченка та його послідовників - п.Миколи Будника (*м.Ірпінь*) і п.Миколи Товкайла (*м.Переяслав-Хмельницький*).

Існуючи протягом тривалого часу фактично у запіллі, не виставляючись на показ широкому загалу (попри й сприятливі обставини та кон'юнктурні запити), це коло людей, ревно дотримуючись основ традиційного світосприйняття і світопізнання, акумулювало співоцьку мудрість і таємниці кобзарського мистецтва. На хвилі національного піднесення кінця 80-х років ідея відродження „старосвітського“ кобзарства захопила ширші кола ентузіастів, які почали втілювати збережені співоцькі надбання у наступних формах:

- послідовному осягненні кобзарства як світоглядово-філософського трипту *власного життя*;
- демонстраціях традиційного кобзарського мистецтва широкому загалу, включаючи й сценічні варіанти;

- створенні майстерень по виготовленню традиційних народних інструментів, передусім: кобзя, бандури, торбанів, лір, гусел, тощо.

Можливості традиційних інструментів повнокровно виявляються у багатьох виконавських колективах, наприклад, - у ансамблі старовинної музики Костянтина Чечені, козацькому співо-шевському ансамблі „Кубанці“ Юрія Булавіна та інш.

Цікавими є також експерименти, зокрема, відомого барда Едуарда Драча з адаптації „старосвітських“ кобзарських інструментів до естради. На противагу багатьом подібним митцям, експериментаторська робота Е.Драча ґрунтуються на глибокому розумінні сутності кобзарських інструментів, а, отже, є однією з можливих форм подальшого розвитку кобзарського мистецтва.

Київський Цех традиційного кобзарства (очолюваний М.Будником), протягом останніх років спромігся до устійнення майже неможливого (з точки зору пересічного громадянина) явища - початку пробудження у сучасної молоді глибинної зацікавленності справою створення старосвітських музичних інструментів і оволодіння мистецтвом гри на них. Започаткувавши на всеукраїнському рівні відродження традиційного кобзарства і спонукаючи до поступового пробудження серед населення відповідного ставлення до народних співів та до їх мистецтва, Цех став своєрідним центром, що притягує потенційно талановиті мистецькі молодечі сили, особистості, звернення яких до давніх форм кобзарського виконавства у час загальносуспільної стагнації, певно, невипадкове. Це - внутрішній духовий поклик, який навряд чи можна збегнути з раціональних позицій, бо автентичне кобзарство є своєрідним станом душі, відгуком на потребу постійного відчуття глибин вічності, голосу предків - століттями перевіреного джерела сили, духовної і творчої наснаги, ефективної психорегуляції й лікування, нашого надійного оберегу на майбутнє.

Огляд автентичного кобзарського виконавства вже давно на часі і його роль не тільки пізнавально-виховна.

Основною метою огляду є довгоочікуваний пòказ широкій громадській авдиторії явища, яке сьогодні можна назвати унікальним. Саме таким є відроджене традиційне виконавство, що в 90-х рр. вже набуло визнання самостійного мистецького руху за утвердження неспотореного народного кобзарства. Та й як можна по-іншому назвати феномен, коли різні за віком, освітою, фахом і географією проживання люди знаходять час і ресурси, щоб, власноруч виготовивши самобутні інструменти, поринути у світ давнього кобзарського мистецтва, мандруючи по Україні і самовдосконалюючись не заради втіхи, а за велінням серця, поруху душі, попри „тяжкі економічні умови життя“ й інші негаразди, щоб донести до сучасників одну з найпрекрасніших народних традицій, що вже, здавалося, була безнадійно втраченою. За звичаєм ці люди об'єдналися у громаду, яка, прийнявши від панотців Традицію і Закони давніх кобзарських ініціацій, стала називатися *Кобзарським Цехом*. За словами Миколи Будника, „Цехове товариство складалося природньо, в ньому немає формалістичних ознак певної офіційної організації, адже крихкість і деликатність цього явища, не терпить будь-якого зовнішнього тиску, а тайна об'єнуванального моменту - у широті й безпосередніості сприйняття кобзарського епічного настрою, як частки більшого Цілого нашої нації“.

Запорукою життєздатності народного кобзарського мистецтва є глибока національна самовідомість митців, які, не відриваючись від українського ґрунту, сповнені праґнення злагатити розмаїту скарбницю нашої культури, свій внутрішній світ задля нащадків, задля сили духу і творчого начала, що лише одне робить нас воїстину щасливими і певними у майбутті.

Огляд є частиною Міжнародного конкурсу виконавців на українських народних інструментах імені Гната Хоткевича, і його проведення стало можливим завдяки підтримці з боку Харківської обласної державної адміністрації, Харківського Інституту мистецтв ім. І. Котляревського, Харківського Літературного музею, міжнародного Фонду „Відродження“, а також українських громадських організацій.

Кость Черемський

ОРГКОМІТЕТ

**Першого огляду автентичного виконавства
на традиційних кобзарських інструментах**

Борис МІХЕЄВ, проректор Харківського інституту мистецтв імені 1.Котляревського, завідувач кафедри народних інструментів, професор - голова Оргкомітету.

Володимир ХИЛЬЧЕНКО, заст. начальника управління культури і мистецтв Харківської обласної держадміністрації - заступник голови Оргкомітету.

Микола ЛІСНИЧИЙ, головний спеціаліст Управління культури та мистецтв Харківської обласної держадміністрації - відповідальний секретар Оргкомітету.

Члени Оргкомітету:

Петро ЧЕРЕМСЬКИЙ, голова Асоціації захисту історичного середовища, віце-президент державно-громадського благодійного фонду національно-культурних ініціатив імені Гната Хоткевича.

Віктор БОЙКО, заступник голови Харківського обласного відділення Українського Фонду культури.

Анатолій ПЕРЕРВА, заступник директора Харківського літературного музею.

Лариса ДОННИК, композитор, член Харківського обласного відділення Спілки композиторів України.

Ольга РІЗНИЧЕНКО, провідний спеціаліст Харківського літературного музею.

Ельвіра ЧАЙКА, головний спеціаліст управління культури і мистецтв Харківської облдержадміністрації

Віктор ІСАЄНКО, провідний спеціаліст управління культури і мистецтв Харківської облдержадміністрації

Валентина ОВОД, заступник голови Товариства „Спадщина“, методист Харківського Українського культурного центру.

Костянтин ЧЕРЕМСЬКИЙ, голова Проводу Спілки Української Молоді Харківщини.

СКЛАД ОГЛЯДОВОЇ РАДИ

Борис МІХЕЄВ, проректор Харківського інституту мистецтв імені 1.Котляревського, професор, завідувач кафедри народних інструментів, голова огляdboвої Ради.

Члени огляdboвої Ради:

Анатолій ГАЙДЕНКО, професор кафедри народних інструментів Харківського інституту мистецтв, композитор, заслужений діяч мистецтв України.

Свєн БОРТНИК, професор, завідувач кафедри народних інструментів Харківського державного інституту культури, заслужений працівник культури України.

Галина ХОТКЕВИЧ, викладач музики, Гренобль, Франція, донька Гната Хоткевича.

Богдан ЯРЕМКО, в.о. професора, зав. кафедри фольклору Рівненського інституту культури.

Михайло ХАЙ, завідувач проблемної науково-дослідної лабораторії музичної етнографії при Національній музичній академії України, Київ.

Любов МАНДЗЮК, ст.викладач Харківського інституту мистецтв.

Володимир КУШПЕТ, викладач Стрітівської Вищої педагогічної школи кобзарського мистецтва, Київ.

Лариса НОВИКОВА, доцент кафедри Харківського інституту мистецтв, чл. Спілки композиторів України.

Петро ЧЕРЕМСЬКИЙ, голова Асоціації захисту історичного середовища, віце-президент Державно-громадського благодійного фонду імені Гната Хоткевича, Харків.

Віктор БОЙКО, заст.голови Харківського відділення Українського Фонду культури, поет.

Анатолій ПЕРЕРВА, заст.директора Харківського Літературного музею, поет.

Віра ОСАДЧА, викладач Харківського Державного інституту культури, худ. керівн. гурту „Муравський шлях“

Лариса ДОННИК, композитор, чл. СК України, Харків.

Огляд автентичного виконавства на традиційних кобзарських інструментах присвячено 120-річчю з дня народження видатного діяча української культури Гната Хоткевича, з нагоди 95-ї річниці знаменного виступу зібраних ним автентичних співців на ХІІ Археологічному з'їзді у Харкові й на честь відкриття пам'ятного знака репресованим кобзарям, бандуристам, лірникам і стихівничим, спорудженого на пожертви громадян 14 жовтня 1997 року з ініціативи Спілки Української Молоді Харківщини.

УМОВИ ОГЛЯДУ

На огляді проводиться пòказ автентичного виконавства на інструментах:

*старосвітські кобза, бандура,
пан-бандура, торбан, гусла, ліра.*

До участі в огляді запрошено лише виконавців, які володіють *традицією* гри на *гіатонічних кобзарських інструментах*.

Виконавці на хроматичних інструментах участі в огляді не беруть.

Вік учасників огляду не обмежено.

Огляд проводиться за один тур без сценічних виступів, за традицією - *безпосередньо у колі слухачів*.

Виступ кожного з учасників огляду - до 25 хвилин.

Програма виступів складається з творів традиційного кобзарсько-лірницького репертуару, зокрема:

Дума.

Псалть.

Кант.

*Народна /історична, побутова/
пісня /балада/.*

Народний танок.

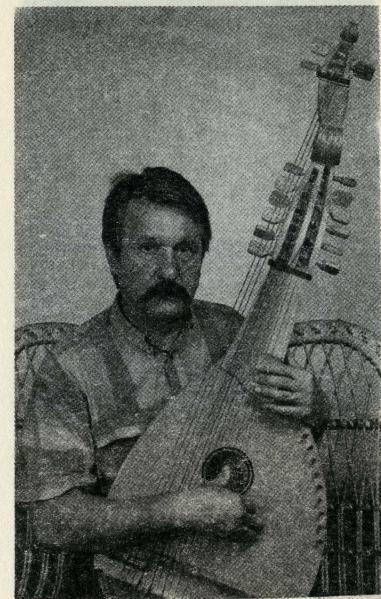
Учасники огляду забезпечуються безкоштовним по-мешканням, харчуванням та оплатою проїзду в прямому і зворотньому напрямках.

Майстерні виступи на огляді заохочуються пам'ятними відзнаками і подарунками.

УЧАСНИКИ ОГЛЯДУ

Володимир КУШПЕТ

1948 р.н. Освіта - вища музична (Київська державна консерваторія імені П.І.Чайковського, клас академічної бандури). Працює викладачем Стрітівської Вищої педагогічної школи кобзарського мистецтва. Грає на „Вересаївській“ кобзі, „Ткаченківській“ бандурі, „торбані Відортів“. Засвоювати виконавську Школу почав бл. 1987 р., навчаючись у Г.Ткаченка, М.Будника та інш., а також студіюючи праці українських музикознавців і дослідників. Автор підручника гри на „старосвітській“ кобзі. Володіє всіма жанрами традиційного кобзарського репертуару. Має учнів.

Микола БУДНИК

1953 р.н. Пан-отець і Цех-майстер Київського Кобзарського Цеху. Виконавську Школу народної бандури переймав у Георгія Ткаченка, починаючи з 1978 року. Автентичні інструменти, виготовлені Миколою Будником, відомі у всьому світі. Має численних учнів і послідовників.

Михайло ХАЙ

1946 р.н. Освіта - вища. Працює у Національній музичній академії України, завідувач Проблемної науково-дослідної лабораторії музичної етнографії. Кандидат мистецтвознавства, відомий науковець. Грає на колісній лірі, народній бандурі. Основний кобзарський інструмент - ліра, яку почав опановувати з 1987 р. Виконавську лірницьку Школу засвоїв від лірника П.Чемерського, а також студіюючи записи Ф.Колесси, О.Нижаківського. Має учнів. Автор підручника гри на традиційній українській лірі.

Микола ТОВКАЙЛО

1949 р.н. Освіта - вища. За фахом археолог. Працює науковим співробітником музею архітектури і побуту Переяслав-Хмельницького історико-культурного заповідника. Старосвітську бандуру став опановувати 1978-го р. у Георгія Ткаченка. Досконало оволодів традиційним репертуаром. Майстер кобзарських інструментів. Кобзарську науку та основи виготовлення кобзарських інструментів викладає у створених ним для юнацтва кобзарських студіях.

Іван КУШНІР

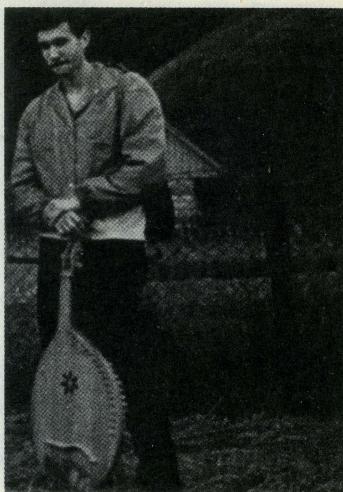
1970 р.н. Освіта вища. Аспірант архітектурного факультету КДТБ1А. Закінчив музичну школу за фахом скрипки. Опановувати народну бандуру почав з 1992 р. у пан-отця Київського Кобзарського Цеху Миколи Будника. Виконує традиційний кобзарський репертуар. Майстер кобзарських інструментів.

Вадим ШЕВЧУК

1967 р.н. Освіта вища. (КД1Н, УАМ). Працює художником-реставратором. Володіє грою на колісній лірі, старосвітській бандурі. Виконавську Школу почав переймати від Миколи Будника з 1990 р. Насьогодні свою виконавську майстерність на кобзарських інструментах активно виявляє в ансамблі давньої музики Костянтина Чечені. Досконало володіє традиційним репертуаром. Майстер кобзарських інструментів.

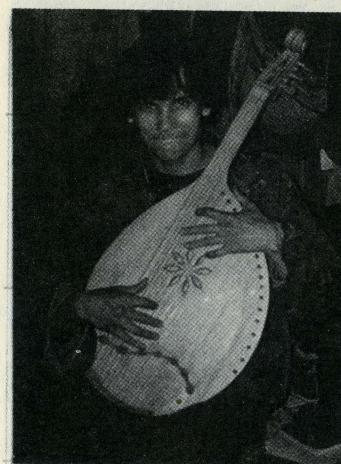

Павло ЗУБЧЕНКО

1972 р.н. Освіта вища. Працює перекладачем. Грає на старосвітській бандурі. Виконавську Школу почав засвоювати у Київському Кобзарському Цеху від Миколи Будника з 1991 р. Майстер кобзарських інструментів.

Ждан БЕЗВЕРБНИЙ

1969 р.н. Студент КДПУ. Грає на старосвітській бандурі. Виконавську Школу почав засвоювати у Київському Кобзарському Цеху від Миколи Будника з 1991 р. Майстер кобзарських інструментів.

Едуард ДРАЧ

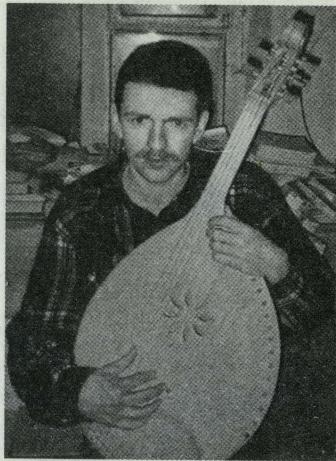
1965 р.н. За основним фахом - лікар. Музична освіта - музична школа по класу скрипки. Відомий бард. Лауреат багатьох Всеукраїнських фестивалів, в т. ч. „Червона Рута - 89“. З кобзарських інструментів грає на „Вересаївській кобзі“, гуслах - „Словішах“. Виконавську Школу на „Вересаївській“ кобзі почав опановувати з 1988-го року, вивчаючи дослідження М.Лисенка та інших музикознавців. Виконує твори різножанрового репертуару, в т.ч. традиційного.

Корній МАЗУР

1957 р.н. Освіта - вища. Працює викладачем ВУЗу. Основний кобзарський інструмент - народна бандура, гру на якій почав засвоювати від Миколи Будника з 1991 р. Виконує традиційний репертуар.

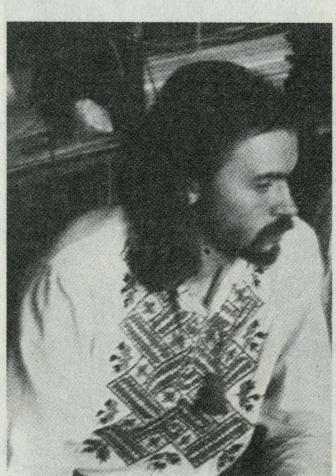

Юрко КОЧЕРЖИНСЬКИЙ

1969 р.н. Студент КДУ. Володіє грою на народній бандурі. Виконавську Школу почав засвоювати від Миколи Будника, Георгія Ткаченка та Івана Льопи з 1991 р.. Майстер кобзарських інструментів.

[СМОГІТЬ ІНСТРУМЕНТИ](#)

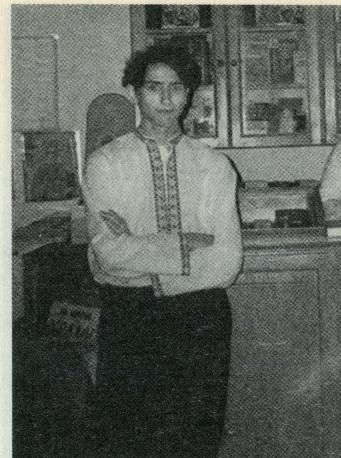

Олесь СМИК

1970 р.н. Овіта вища. За фахом актор. Грає на колісній лірі з 1990 р. Традицію передавав від Івана Сміка, Миколи Будника, Михайла Хая. Досконало володіє традиційним репертуаром.

Руслан КОЗЛЕНКО

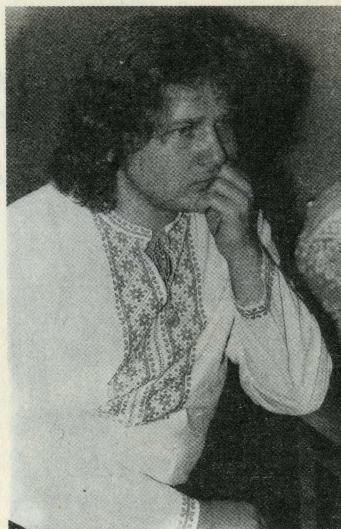
1977 р.н. За фахом - вчитель музики та співів. Закінчив Стрітівську школу кобзарського мистецтва. Грає на старосвітській бандурі. Виконавську Школу почав засвоювати з 1989 р. від Миколи Товкайла (м.Переяслав-Хмельницький).. Майстер кобзарських інструментів.

На позаконкурсній фестивалі «Під часів Пам'яті»

Тарас СИЛЕНКО

1972 р.н. Освіта вища, (Київський Інститут культури). Працював у Київській капелі бандуристів. Засвоювати народну бандуру почав з 1992 р. від Миколи Будника. Виконує традиційний кобзарський репертуар.

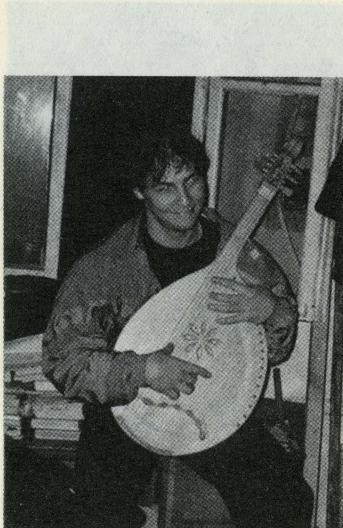

Тарас КОМПАНІЧЕНКО

1969 р.н. Студент Київської Академії Мистецтв. Музична освіта - музична школа по класу академічної бандури. Кобзарську науку почав переймати від Георгія Ткаченка з 1985 р. Майстерно володіє всіма жанрами кобзарського репертуару.

Кость ЧЕРЕМСЬКИЙ

1968 р.н. За фахом - лікар. Кобзарську Школу почав засвоювати з 1989 р. від Анатолія Парфіенка, Миколи Будника, Георгія Ткаченка, Миколи Сарми-Соколовського. Грає на старосвітській бандурі. Виконує традиційний репертуар.

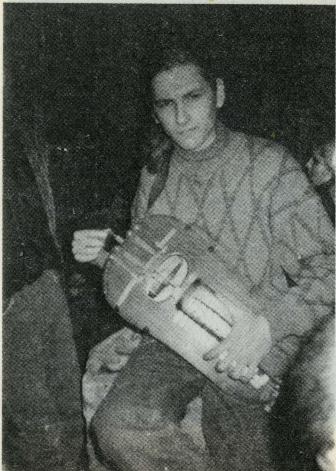
Сашко КІТ

1975 р.н. Студент КТ1. Грає на народній бандурі. Виконавську Школу почав засвоювати від Миколи Будника з 1990 р. Майстер кобзарських інструментів.

На позаконкурсній основі в огляді бере участь
11-ти річний учень СШ
Павлик ХАЙ

виконавець на народній бандурі.

Народні музиканти

Олексій Кабанов - ліра, гудок, гусла, кобза, цимбали.
Богдан Коліденко /праворуч/ - ліра, бубон.

Олексій Аксонов - бубон.

Представленний на огляд колектив стихійно зародився у надрах Київського Цеху і має всі ознаки фольк-авангарду. Учасники прагнуть не лише майстерності імпровізаційного виконавства, але й оригінальності творчого вирішення, яке знаходять, зокрема, у поєднанні звучання колісних лір з автентичними ударними інструментами.

Київський ансамбль давньої музики Костянтина ЧЕЧЕНІ

Костянтин ЧЕЧЕНЯ - лютня, гусла, блокфлейти,
гудок, ударні.

Ірина ЧЕЧЕНЯ - лютня, ребек, скрипка.

Вадим ШЕВЧУК - колісна ліра, спів, старосвітська
бандура.

Олександр САВЧЕНКО - блокфлейти.

Надія БОЯНІВСЬКА - скрипка, спів.

Керівник ансамблю Костянтин Чечена займається автентичною музикою з 1981-го року. Постійне ядро ансамблю сформувалося 1992-го року. Учасники колективу не тільки активно концертують, але й провадять науково-дослідницьку роботу, самі виготовляють музичні інструменти. У репертуарі, поданому на огляд, - давня музика України у європейському контексті XVI-XVII-го ст.

**Дівочий гурт
Київського Кобзарського Цеху
(гурт стихівничих)**

**Людмила Іваницька.
Ярослава Пришелько.
Ярослава Музиченко.
Христина Білан.
Уляна Орел.
Мар'яна Музика.
Катерина Міщенко.
Христина Ткач.
Олена Гайдамака.
Євгенія Шевченко.**

Для дівчат у Традиції Кобзарського Цеху визначено **стихівницьчу** нішу , тобто стихію родових звичаїв, казок, переказів, бувальщин, народних пісень, ігор, танків, розваг, забавок та інших жанрів. Опанування незайманим етнографічним матеріалом, дбайливо збереженим науковцями, незважаючи на лихоліття, і повернення його народу в природньо-обрядовому вигляді - таке нелегке завдання дівочого гурту.

Як дівчата, так і хлопці з Цеху вважають для себе дуже важливим разом і особисто дотримуватися традиційних звичаїв.

Автентичні виконавці на традиційних кобзарських інструментах з Київського Кобзарського Цеху

**Адреса Київського Кобзарського Цеху:
Київська обл., м.Ірпінь, вул.Українська, 56/1**

ДЛЯ НОТАТОК

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

322

323

324

325

326

327